உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 2.] நளஞு புரட்டாசிமீ—1916ஞு செப்டம்பர்மீ [இதழ் 9

பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த புகலியர்கோன் கழல்போற்றி
ஆழிமிசைக் கன்மிதப்பி லணைந்தபிரா னடிபோற்றி
வாழிதிரு நாவலூர் வன்றொண்டர் பதம்போற்றி
ஊழிமலி திருவாத வூரர் திருத்தாள் போற்றி.

சிவஞானபோதம்.

(120-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இனி முதற்சூத்திரத்தின் இரண்டாம் அதிகாரணத்தை விளக்குவாம்.

முதற்சூத்திரம்—இரண்டாம் அதிகாரணம்.

"தோற்றிய திதியே யொடுங்கி மலத்துளதாம்"

(இ-ள்.) பிரபஞ்சம் ஒருவனால் தோற்றப்பட்டதாய உள்பொருளேயாம். அது தோன்றுங்கால் தான் ஒடுங்குதற்கு ஏதுவாய் நின்ற கடவுளினின்றும் சகசமலம் நீங்காமையால் அது நீங்கும்பொருட்டு மீளத் தோன்றுவதாம் (எ-று.)

இவ்வதிகாரணத்தில் தன்னாற் கூறப்படும் பொருள்முதலிய ஐந்தும் வருமாறு:—

க-வது—தன்னாற்கூறப்படும்பொருள்—சகம் அரனாலேயுடையது.

உ-வது—ஐயப்பாடு—சகம் சார்பில் தோன்றுவதோ? அன்றி அரனால் தோற்றப்பட்டதோ?

௩—வது—பிறர் கூறும் பக்கம்—பிரபஞ்சம் இல்பொருளாய்ச் சார்பிலே தானேதோன்றியழியும். ஆதலால் அதைத் தோற்றியழிப்பவன் ஒருவன் வேண்டாம். (இது புத்தர் கொள்கை.)

பிரபஞ்சம் உள்பொருளாய் முதற்காரணத்தினின்றும் தானே தோன்றியழியும். ஆதலால் அதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய கர்த்தா ஒருவன் வேண்டாம். (இது சாங்கியர் மதம்.)

பிரபஞ்சத்தைப் படைக்கும் பிரமன், அதைக்காக்கும் விஷ்ணு, ஆகிய இவ்விருவருள் ஒருவரே அதற்குக் கர்த்தாவாதல் அமையும். அழித்தற்றொழிலைச் செய்யும் அரன் கர்த்தாவன்று. (இது இரணிய கருப்பன், பாஞ்சராத்திரி என்பார் பட்சம்.)

௪—வது—மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு.

பிரபஞ்சம் முயற்கொம்புபோல் இல்பொருளாயின் அதற்கு மூக்காலத்தும் உற்பத்தி யில்லாதிருத்தல்வேண்டும். பிரபஞ்சத்திற்கு உற்பத்திமுதலியன காணப்படுதலால் அது இல்பொருளன்று. உள்பொருளே. (இது புத்தரை மறுத்தது.)

உள் பொருளைச் செய்பவரின்றிச் செய்தொழில் மாத்திரம் இராதாகையால், உள்ளதாகிய பிரபஞ்சம் தோற்றுவிப்போனாகிய கர்த்தாவாலன்றி உண்டாகாது. (இது சாங்கியரை மறுத்தது.)

எது எதனில் ஒடுங்குமோ அது அதனின் உற்பத்தியாம் என்னும் ஏதுவினால், சங்கார கர்த்தாவாகிய அரனிடத்தில் ஒடுங்கிய பிரபஞ்சம் அரனிடத்திலிருந்தே மீளத்தோன்றும். (இது இரணியகருப்பனையும் பாஞ்சராத்திரியையும் மறுத்தது.)

௫—வது—இயைபு.—

உதாரண வெண்பா.

இலயித்த தன்னிலில யித்ததாம லத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டும்—இலயித்த
தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ
தத்திதியு மாதியுமா மங்கு. (உ)

(அன்வயம்) இலயித்தது இலயித்ததன்னில் மலத்தால் ஆம். இலயித்தவாறு உளதா வேண்டும். இலயித்தது அத்திதியில் என்னின், அவையழியாது. அத்திதியும் ஆதியுமாம் அங்கு அழிவது.

(இ-ள்.) இலயித்தது=ஒடுங்கியது—இலயித்ததன்னில்=ஒடுங்கிய பொருளினின்றும்—மலத்தால்=மலம் காரணமாக—ஆம்=மீள உண்டாம். (அது) இலயித்தவாறு=ஒடுங்கினபடியே—உளதாவேண்டும்=மீள உண்டாகவேண்டும். இலயித்தது அத்திதியில் என்னில்=ஒடுங்கினது திதிகருத்தாவாகிய விண்டுவிடம் என்பையேல்—அவை யழியாது=சர்வபிரபஞ்சமும் திதி கருத்தாவிடம் ஒடுங்காது. அத்திதியும்=அந்த திதிகருத்தாவாகிய விஷ்ணுவும்—ஆதியும்=சிருட்டி கருத்தாவாகிய பிரமனும்—அங்கு=யாவும் ஒடுங்குமிடமாகிய அரனிடத்தில்—அழிவதாம்=ஒடுங்கிவிடுவார்கள். (எ—று.)

(விருத்தியுரை.) இலயித்தது=முன்னே ஒடுங்கிய உலகம் (மீளத் தோன்றுங்கால்)—இலயித்ததன்னில் ஆம்=ஒடுங்கிய விடத்தினின்றும் தோன்றுவதாம். (ஒடுங்கிய உலகம் ஏன் மீளத் தோன்றுமென்னில்)—மலத்தால்=உலகம் மலத்தோடுங் கூடியிருத்தலால், கருமமலம் பரிபாகமாகும்பொருட்டு ஒடுங்கி, ஆணவமலம் பரிபாகமாகும்பொருட்டு மீளவுந்தோன்றும். (ஆனால், முன்னின்ற பிரபஞ்சம் நாசமாக, வேறு பிரபஞ்சம் தோன்றும் என்னுமல், முன் ஒடுங்கின பிரபஞ்சமே மீளத் தோன்றும் என்பது எங்ஙனம் எனில்)—இலயித்தவாறு உள்தாவேண்டும்=எது எவ்வாறு நின்று ஒடுங்கிற்றோ, அது அவ்வொடுங்கியவாறே மீளத்தோன்றியுளதாதல்வேண்டும். இலயித்தது அத்திதியில் என்னின்=உலகம் ஒடுங்கியது அதற்கு முதற்காரணமாகிய மூலப்பிரகிருதி வடிவாகிய வாசுதேவன் (என்னும்) திதி கர்த்தாவிடத்தில் என்பையாயின்,—அவை அழியாது=நீ அவ்வாறு கொள்ளினும் மாயாகாரியத் தொகுதி முழுமையும் திதி கர்த்தாவிடம் ஒடுங்காது. மூலப்பகுதிக்கு மேல் வாசுதேவனுக்கு வியாபகமில்லாமையால், அதற்குக் கீழுள்ள ஏகதேசத் தனவாகிய நிவர்த்தி பிரதிஷ்டாகலைகளைச் சார்ந்த தத்துவ புவனங்கள் மாத்திரம் அம்மூலப் பிரகிருதியில் ஒடுங்குமேயன்றி அதற்கு மேற்பட்ட வித்தியாகலையைச்சார்ந்த அசுத்தமாயாதத்துவ புவனங்களும், அதற்குமேற்பட்ட சாந்தி சாந்தியாதீதகலைகளைச் சார்ந்த சுத்தமாயாதத்துவ புவனங்களும் ஒடுங்காவாம். அத்திதியும் ஆதியும் ஆம் அங்கு அழிவது=(ஆனால் மாயாகாரியத்தொகுதி முழுவதும் எங்கே ஒடுங்கும் என்னில்) அது திதி கருத்தாவாகிய நாராயணனோடும், சிருட்டி கர்த்தாவாகிய பிரமனோடும் தான் தோன்றுதற்குக் காரணமாயுள்ள அந்த மகாசங்காரகர்த்தாவிடத்தே ஒடுங்கும். (எ—று)

பல கிராமங்கள் ஒரு ஜில்லாவிலும், பலஜில்லாக்கள் ஒரு இராஜதானியிலும், பல இராஜதானிகள் ஒரு தேசத்திலும் பல தேசங்கள் ஒரு கண்டத்திலும், பல கண்டங்கள் ஒரு உலகத்திலும் அடங்கி நிற்றல் போல் தத்துவங்களும் ஒன்றினொன்று அடங்கியிருக்கும். தத்துவக்கர்த்தாக்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு மேற்பட்ட தத்துவக் கர்த்தாவினிடம் ஒடுங்கிவிடுவர். பிரமாவுக்குமேல் விஷ்ணு; அவருக்குமேல் உருத்திரர்; அவருக்குமேல் மகேசுரர்; அவருக்குமேல் சதாசிவர்; அவருக்குமேல் விந்து; அதற்குமேல் நாதம்; அதற்குமேல் சத்தி; அதற்கு மேல் சிவம். தத்துவாதீதராகிய சிவபெருமானே பிரமா விஷ்ணு உருத்திரர் என்னும் மூவர்க்கும் மேலான முதல்வர் என்று கைவல்லியம் தைத்திரீய ஆரணியகமுதலிய சுருதிகள் முழங்குகின்றன. இதனைத் திருவாசகம் "தேவர்கோவறியாத தேவதேவன் செழும்பொழில்கள் பயந்து காத்தழிக்குமற்றை, மூவர்கோனாய் நின்றமுதல்வன்" என்றருளிச்செய்தது. துரீயமூர்த்தியாகிய சிவபெருமான் கொள்ளும் நவவடிவங்களாகிய சிவம், சத்தி, நாதம் விந்து, சதாசிவன், மகேசுரன், உருத்திரன், மால், அயன் என்பவற்றுள், மகேசுரன்வரையில் அவருக்குச் சுதந்திரவடிவம். உருத்திரன், மால், அயன் ஆகிய இம்மூவரும் உயிர்வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இம்மூவருள் மேற்பட்ட உருத்திரர் குணதத்துவத்திலிருந்து பிரகிருதி புவனந்தம் சங்கரிப்பவர். இவரும் மகேசுர தத்துவத்தில் ஒடுங்கிவிடவேண்டியவர். இதனை யுணராது, சர்வசங்கார மூர்த்தியாகிய பரமசிவனை மூவருள் ஒருவராகிய உருத்திர மூர்த்தியாக எண்ணி, இடர்ப்படுவோரை நோக்கியே திருவாதவூரடிகள் "நம்மவரவரே—மூவரென்றே யெம்பிரானொடு மெண்ணி விண் ணுண்டு மண் மேல்தேவரென்றே யிறு மாந் தென்ன பாவந்திரிதவரே" என்று இரங்கிக் கூறியருளினர்.

உதாரண வெண்பா.

வித்துண்டா மூல முளைத்தவா தாரகமா
மத்தன்று ணிற்ற லவர்வினையால்—வித்தகமாம்
வேட்டுவனு மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்கொடுத்துக்
கூட்டானே மண்போற் குளிர்ந்து. (௩)

(இ - ள்.) மண்குளிர்ந்து=நிலம் குளிர்ந்தபோது—வித்து உண்டு ஆ=(அதில்) வித்து உளதாயிருக்க—மூலம் முளைத்தவா=அவ்வித்திலிருந்து முளைதோன்றியவாறுபோல்=தாரகமாம் அத்தன்தாள் நிற்றல்=(மாயையானது) தனக்காதாரமாய்நின்று தோற்றுவிக்கும் இறைவனது சத்தியினிடத்தே உள்ளதாய் நிற்றலால்—அவர்வினையால் வித்தகமாம்=(அச்சத்தி சங்கற்பித்தவழி) அவரவர் வினைக்கீடாக அவ்வக்காரியங்

களை அவ்வவ்வியல்பிற் பிறழாமல் பயக்கும் சதுரப்பாடுடையதாம். வேட்டுவன் ஆம் அப்புழுபோல்=வேட்டைவாளி யெனப்படும் குளவியாதற்கு விரும்பும் புழுவிற்கு வேட்டைவாளியானது அப்புழுவிரும்பிய வடிவத்தைக் கொடுக்குமாறுபோல்—வேண்டு உருவைதான் கொடுத்து கூட்டானே=இறைவன் அவரவர்வேண்டும் உருவினைக்கொடுத்து அவ்வவ்வினைக்குத் தக்கபடி பயன்களைக்கூட்டுவன். (ஆதலால் அதுகொண்டு அவன் சுதந்திரத்திற்கு இழுக்கென்னை?) (எ - று.)

"ஆதலால் அதுகொண்டு அவன் சுதந்திரத்திற் கிழுக்கென்னை" யென்பது குறிப்பெச்சம். போல் அசை. நிற்றலின் என்பது நிற்றல் என விகாரத்தாற் றொக்கது. ஏகாரம் எதிர்மறை.

சாங்கியர் "உலகம் தனக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையில் ஒடுங்குமேயன்றி, நிமித்தகாரணமாகிய கர்த்தா ஒருவன் உண்டெனக் கொள்ளினும் அவனிடம் ஒடுங்காது. எது எங்கு ஒடுங்குமோ அது அங்கிருந்தே உண்டாம் என்னும் முறைப்படி, மாயையில் ஒடுங்கிய உலகத்தை மாயையே தோற்றுவிக்கும்; அதற்கு ஒருகர்த்தா வேண்டுவதின்று" என்பர். சாங்கியர் இவ்வாறு கூறுவது, மண்ணில் ஒடுங்கிய குடத்தை அம்மண்ணே மீளத்தோற்றுவிக்கும்; அதற்குக் குலாலன் ஒருவன்வேண்டாம் என்பதுபோலாம். குடம் உண்டானதற்கு மண் ஒருகாரணமும், தண்டசக்கரங்கள் ஒருகாரணமும், குலாலன் ஒருகாரணமுமாம். இம் மூன்றுகாரணங்களினால் குடம் உண்டாயிற்று. இவற்றுள், மண் முதற்காரணமும், தண்டசக்கரங்கள் துணைக்காரணமும், குலாலன் நிமித்தகாரணமுமாம். அதுபோலவே, உலகத்திற்கு மாயை முதற்காரணமும், சத்தி துணைக்காரணமும், சிவன் நிமித்தகாரணமுமாம். இம்மூன்று காரணங்களினால் உலகம் உண்டாயிற்று.

அன்றியும் முளைக்கு ஆதாரமாயிருப்பது வித்து. வித்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பது நிலம். வித்தைப்போன்றது மாயை. முளையைப்போன்றது உலகம். நிலத்தைப்போன்றது சிவசத்தி. வித்திலிருந்தே முளை தோன்றினும், அவ்வித்துக்கு ஆதாரமாகிய நிலம் குளிர்ந்தாலன்றி முளைதோன்றாது. அதுபோல், மாயையிலிருந்து உலகம் உண்டாயினும், அம்மாயைக்கு ஆதாரமாகிய சிவசத்தி சங்கற்பித்தாலன்றி மாயை (சடமாகையால்) தானே உலகைத்தோற்றுவிக்காது. சத்தி சிவத்தினின்றும் வேறாகாமையாலும், சத்தி சிவத்தில் ஒடுக்கம் ஆதலாலும் சிவனே உலகத்திற்குக் கர்த்தாவென்று துணியப்படும்.

முதல்வன் உலகத்தை ஏன் பலவேறு வகைப்படச் சங்கற்பித்துத் தோற்றுவித்தல்வேண்டும் என்னுஞ் சந்தேகம் நீங்குமாறு, வேட்டை வாளியுபமானம் கூறியவாறும்.

உதாரண வெண்பா.

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்
றாக்காது நின்றுளத்திற் கண்டிறைவ—னாக்காதே
கண்ட நனவுணர்விற் கண்ட கனவுணரக்
கண்டவனி லிற்றின்றாங் கட்டு. (ச)

(இ - ள்.) இறைவன்=முதல்வன்—காலத்தில் தாக்காது நின்று=(இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு முதலியனவாய் வேறுபட்டு எல்லாத் தொழிலுஞ் செய்தும் விகாரமின்றி நிற்பதாகிய) காலத்தைப்போல் விகாரப்படாது நின்று—ஆக்காதேகண்டு=பிரபஞ்சத்தைக் கரணத்தாற் படையாது சங்கற்பமாத்திரத்தாலேயே படைத்து—நோக்காதே நோக்கி நொடித்து=அவ்வாறே கரணத்தாற்காவது சங்கற்பமாத்திரத்தாற் காத்து, கரணத்தால் அழிக்காது சங்கற்பமாத்திரத்தால் அழித்தலால்=இன்று ஆம்கட்டு=இவ்வமலனுக்குப் பந்தமின்றாதல்—உளத்தில்=உள்ளத்தைப்போலும்; (அதாவது கற்றநூற் சொல்லும் பொருளும் உள்ளத்தில் தோன்றுங்கால், உள்ளம் அவற்றில் தொடக்குண்ணுதவாறு போலும்). கனவுகண்ட=கனவில் கண்டவற்றை—கண்ட நனவு உணர்வில்=புறத்து விடயங்களை யறிந்துவந்த நனவுணர்வின்கண்ணே—உணரக்கண்டவனில்=விளங்கவறிந்தவன் அப்பொழுது அவற்றில் தொடக்குண்ணுதவாறுபோலும். இற்று=இத்தன்மைத்து. (எ - று.)

"உம்முடைய கர்த்தா குடத்தைக் குயவன் செய்வதுபோல் உலகத்தையுண்டாக்குவன் என்பையாயின், அவன் குயவனைப்போல் பந்தமடையானோ?" எனில், எமது கர்த்தா குயவனைப்போல் கைகால் முதலிய அவயவங்களைக்கொண்டும் மனமுதலிய கரணங்களைக் கொண்டும் உலகைப் படைப்பானல்லன். அவன் சங்கற்பமாத்திரத்தாற் படைத்தலால், அவன் தான்செய்யும் படைப்பு முதலியவற்றில் தொடக்குறான். எதுபோலும் எனின், ஒருவன் கற்ற நூலிலே உள்ள சொல்லும் பொருளும் அவன் உள்ளத்தில் உதிக்குங்கால் அவன் உள்ளமானது அவற்றால் தொடக்குண்ணுத தன்மையினையும், சொப்பனத்தின்கண்ணே கண்டவைகளை சாக்கிரத்தின்கண்ணே அறிந்தவன் அக்கனவினிடத்தே தொடக்குண்ணுத தன்மையினையும் போலும் என்க.

அன்றே - அசை; அநாதியேயெனினும் அமையும். குயவன் முதல்வனுக்கு ஒருபுடையுவமையேயன்றி முற்றும்மையன்று.

காரைக்காலம்மையார் புராணம்.

நம்பன் றிருமலை நான்மிதி யேனென்று தாளிரண்டு
மும்பர் மிசைத்தலை யானடந்தேற வுமைநகலுஞ்
செம்பொன் னுருவனென் னம்மை யெனப்பெற் றவள்செழுந்தேன்
கொம்பி னுருகாரைக் காலினின் மேய குலதனமே.

சோழமண்டலத்திலே, காரைக்கால் என்னுந் திருப்பதியிலே, தனதத்தன் என்னும் வைசியகுலத்தலைவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் முன்செய்த தவத்தால் அவன்பால் திருமகளே வந்துதித்தாள் என்று சொல்லத்தகுந்த சர்வலட்சணங்களும் வாய்ந்த பெண் குழந்தை யொன்று பிறந்தது. அக்குழந்தை வைசிய குலத்தைமாத்திரமன்றி உலக மனைத்தையும் மலமாசகற்றிப் புனிதமாக்கும் பெற்றித்தாய் விளங்கினமையால், அவன் அதற்குப் புனிதவதியார் என்று பேரிட்டு, அதை மிகவும் அருமையாகச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்து வந்தனன். அக்குழந்தை வளர வளர அதனுடன் சிவபத்தியும் சிவனடியார் பத்தியும் வளர்ந்துகொண்டேவந்தன. அதனால், அதுபேசிய மழலைமொழிகளெல்லாம் ஈசன் கழலைப்பரவுவனவாயிருந்தன. அது விளையாடிய வண்டல்களெல்லாம் சிவபெருமானுடைய தொண்டுகளாயிருந்தன. அக்குழவி செவிலித்தாய்மார்களின் மடிமீதிருந்து விளையாட்டயரும்போது சிவனடியார்களைக்காணில், உடனே தவழ்ந்தும் தளர்நடையிட்டும் விரைந்துசென்று, அவர்கள் திருவடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கும். அவர்களுடைய திருவேடப்பொலிவைக் கண்ணாரக்கண்டு களிக்கும். அவர்கள் பேசுவதைக் காதாரக்கேட்டு மகிழும். புனிதவதியார் இவ்வாறு சிறு குழந்தைப்பருவத்திலிருந்தே அன்பு செலுத்தினாரென்பது, அவர் பின்னே அருளிச்செய்த

பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல்
சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தேன்—நிறந்திகழு
மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வானோர் பெருமானே
எஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்.

என்னும் அற்புதத்திருவந்தாதியாலும் உணரப்படும். அவர் சிவபத்தியும் தாமுமாக வளர்ந்துவருநாளில், அவர்பால் சிவஞானமேலிடச் சிவ

போதம் சுருங்கியதையொப்ப, தனங்கள் பருத்து இடை சுருங்க மங்கைப்பருவம் சமீபித்தது. மங்கைப்பருவம் சமீபித்தலும், தனதத்தன் அவரை நாகபட்டணத்திலிருந்த நிதிபதியென்னும் ஓர் சீமானுடைய புத்திரனாகிய பரமதத்தன் என்பவனுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுத்து, தனக்கு வேறுபிள்ளையின்மையால் அவரைவிட்டுப்பிரியமனமின்றி, தன்வீட்டுக்கருகில் வேறொரு வீடுகட்டுவித்து, அளவிறந்த திரவியங்களையுங்கொடுத்து, பரமதத்தனையும் புனிதவதியாரையும் அதிலிருத்தினான். பரமதத்தன் பெறுதற்கரிய சிவஞானச் செல்வியாகிய அவ்வம்மையாரை மனைவியாகப்பெற்று இல்லறத்தை நடத்திக்கொண்டு "வைசியர்க்கழகு வளர்பொருளீட்டல்" என்னும் மூதுரையின்படி செல்வத்தை மேலு மேலும் பெருக்கி, குபேரனையொத்து வாழ்ந்திருந்தான்.

திருக்குறள்.

இல்லதெ னில்லவண் மாண்பானா லுள்ளதெ
னில்லவண் மாணாக் கடை.

புனிதவதியார் பிறந்தநாள்தொடங்கி இடையறாது திரண்ட செல்வத்திலே பிறந்து செல்வத்திலே வளர்ந்து சிதேவியொத்து வாழ்ந்திருந்தும், பொருட் செல்வத்தில் அவருக்குப்பற்றில்லாமலேயிருந்தது. அவர் பற்றிய பற்றெல்லாம் இறைவனாது இணையடிப்பற்றாகவேயிருந்தது. அதனால் அவர் அச்செல்வத்தாற் சிறிதும் மயங்குதலின்றி, சிவனடியார்கள் யாவரேயாயினும் அவர்களைச் சிவபெருமானாகவே மதித்து வழிபடும் வழிபாட்டிற் சிறந்து, அவர்களுக்குப் பேரன்போடு திருவமுதுபடைப்பதும், வேண்டும் பொன்னும் ஆடையாபரணங்களும் கொடுப்பதுமாக இருந்தனர். இப்படியொழுகுநாளில் ஓர்நாள், பரமதத்தனை அவன் வர்த்தகசாலையிற் காணச்சென்ற சிலர் அவனிடம் இரண்டு மாங்கனிகளைக்கொடுத்தார்கள். அவைகளை யவன்வாங்கித் தனது வீட்டிற்கனுப்பினான். அவைகளைப் புனிதவதியார் பெற்றுத் தம்மிடம் வைத்திருந்தனர். அச்சமயத்தில், ஒரு சிவனடியார் மூப்பினாலும், மிகுந்த பசியாலும் தளர்ந்து வருந்தித் தள்ளாடித்தள்ளாடி அம்மையாருடைய வீட்டிற்குள் புகுந்தனர். அம்மையார் அவ்வடியவருடைய நிலைமையைப் பார்த்து, அவருக்குத் தாமதமின்றி விரைந்து திருவமுதுபடைக்க விரும்பி, உடனே அவர் திருவடிகளை விளக்கும்படி நீரைக்கொடுத்து, ஆசன

மிட்டெழுந்தருளச்செய்து, பரிகலந்திருத்திவைத்து, அன்னத்தைப் படைத்து, அச்சமயம் கறியமுது பாகம்பண்ணப்படாமையால்; தமது கணவனுரானுப்பிய மாங்கனிகளில் ஒன்றைப்படைத்து, இடையிடையே இனிய உபசாரமொழிகளாகிய இன்னமுதத்தை அவர் செவியிலூட்டிக் கொண்டே திருவமுது உண்பித்தனர். அவ்வடியவர் முகமலர்ச்சியோடும், இனிய உபசாரவார்த்தைகளோடும், கனிந்த அன்போடும் அம்மையார் உண்பித்த திருவமுதை தேவாமுதத்தினும் இனிதாக உண்டு, பசிதீர்ந்து, அவருடைய அன்பினுக்கு மகிழ்ந்து ஆசிகூறிச் சென்றனர்.

பரமதத்தன் வர்த்தகசாலையிலிருந்து காரியங்களைப்பார்த்துக்கொண்டு, நடுப்பகற்போதில் வீட்டுக்குவந்து நீராடிப் போசனஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அப்போது அம்மையார் பரிகலந்திருத்தி அதிற் பல வகையான கறிவர்க்கங்களோடு எஞ்சிநின்ற மாங்கனியையும் இட்டு அவனுக்கு அமுதூட்டுவாராயினர். அவ்வணிகன் அம்மாங்கனியையுண்ணுதலும், அது அதிக மதுரமுடையதாயிருந்தமையால், அவ்வொருகனியோடு திருப்தியடையாமல் மற்றொருகனியையும் புசிக்க விரும்பி, அதையுங்கொண்டுவந்து கலத்திலிடும்படிகேட்டான். தமக்கென வொருசெயலுமில்லை, எல்லாம் சிவன்செயல் என்றுணர்ந்து, அருள்வழிநின்ற அம்மையார், அக்கனி தம்மிடத்திலில்லையென்பதையுணர்ந்திருந்தும், கணவன்சொல்லைக் கடக்கமாட்டாத கற்பினால் அவன் சொற்படியே மாங்கனிகொண்டுவருவார்போற்சென்று, கற்றவர் விழுங்குங் கற்பகக்கனியாகிய இறைவரை யிறைஞ்சுதலும், அவர் திருக்கரத்தில் அதிமதுரமாகிய மாங்கனியொன்று வந்தமர்ந்தது. பிரமாதி தேவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிய இறைவர் திருவருள் தமக்கு எளிதில் கிடைத்தமைக்கு அம்மையார் மனமுருகி அப்பிரானுரின் திருவடிகளைத்தியானித்து, அக்கனியைக் கொண்டுசென்று கணவன் உண்கலத்தில் இட்டனர். அதை அவன் உண்ணுதலும், அது தேவாமிர்தத்தைக் காட்டிலும் அதிக மதுரமுள்ளதாயிருந்தமையால், சந்தேகங்கொண்டு, அம்மையாரைப்பார்த்து "பெண்ணே, இது நான் முன்கொடுத்தனுப்பிய பழமன்று. இது மூவுலகத்திலும் கிடைக்கமாட்டாது. இது உனக்கு எப்படி கிடைத்தது" என்று கேட்டான். அம்மையார் நிறைந்த சிவபத்தியும் சிவஞானமும் உடையவராயிருந்தும், தாம் அவ்வாறிருத்தலைப் பிறர் அறியாவண்ணம் ஒழுகி இல்லறம் புரிந்தனர். ஆதலால், அவர் பெருமை

கணவனுக்கும் தெரியாமலிருந்தது. அவருக்கு இருவினை யொப்புண் டாய்விட்டமையால், அவரை யாட்கொள்ளத் திருவுள்ளங்கொண்டும், உலகினர் அவர் தெரிவரும் பெருமையையுணர்ந்து அவரொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்துய்யவேண்டியும், இறைவனார் அதிமதுரமாகிய மாங்கனி யைத் தந்தருளியதுமன்றி கணவனுக்குச் சந்தேகத்தையும் உண்டாக்கி யருளினர். அக்கனி எங்கிருந்து பெற்றதெனக் கணவன் கேட்டபோது, அது தமக்கு இறைவரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்று சொல்ல அம்மையாருக்கு மனமெழவில்லை. கற்புடையபெண் தான் கணவனு டன் கூடியனுபவித்த இன்பத்தைப் பிறர்க்குச் சொல்வதுண்டோ? இல்லை. அதுபோல் பெரியோர் தாம்பெற்ற அருட்பேற்றைப்பிறர்க்கு வெளியிடார். இறைவன் அருளைப் பெறாதவர்களே பெற்றவர்களைப் போல் நடிப்பர்.

நால்வர் நான்மணிமாலை

அகவல்.

பகிர்மதி தவழும் பவளவார் சடையோன்
பேரருள் பெற்றும் பெறாரி னழுங்கி
நெஞ்ச நெக்குருகி நிற்பை நீயே
பேயேன் பெறாது பெற்றார் போலக்
களிகூர்ந் துள்ளக் கவலை தீர்ந்தேனே
யன்னமாடு மகன்றுறைப் பொய்கை
வாதவூ ரன்ப வாதலாலே
தெய்வப் புலமைத் திருவள் ளுவனார்
நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர்
நெஞ்சத் தவல மில ரெனுஞ்
செஞ்சொற் பொருளின் தேற்றறிந் தேனே.

அம்மையார் திருவருள் கைவரப்பெற்ற சிவஞானச் செல்வியா யிருந்ததோடு, கற்பினுக்கோர்வைப்பாகவு மிருந்தமையால், கணவன் சொல்லைக்கடக்கவும் மனமெழவில்லை. ஆதலால் இன்னது செய்வதென்று விளங்காமல் அஞ்சிநின்று, பிறகு நடந்தபடி சொல்வதே கடனெனத் துணிந்து, அவ்வாறுசொல்ல நேர்ந்தமைக்குவருந்தி இறைவனாரிணையடி களைத் தியானித்து, அவன்கொடுத்தனுப்பிய மாங்கனிகளில் ஒன்றை ஒரு சிவனடியார்க்குண்பித்தமையையும், சிவனருளால் மற்றொரு மாங்க னியைப் பெற்றதையுஞ் சொல்லினர். அவன் அம்மையார் பெருமையை யறியாதவனாகையால் அவர்சொன்னதை நம்பவில்லை. ஆதலால் அவன்

அம்மையாரைநோக்கி "பெண்ணே, நீ இப்போது சொன்னதை நான் நம்பமாட்டேன். உலகவாழ்க்கையைக் கான்ற சோறென வெறுத்து மனைவிமக்களைத் துறந்து, நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற்சென்று, உடையைத் துறந்தும், உண்ணுதொழிந்தும், ஐம்புலன்களையடக்கி, பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து தவஞ்செய்யும் மகாமுனிவர்களுக்கும், பிரமாதி தேவர்களுக்கும் கிடைத்தற்கரிய சிவன் திருவருள், திரண்ட செல்வத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு, அறுசுவையோடு முப்போதும் உண்டு, ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு களப கஸ்தூரிகளைப் பூசி, என்னுடன் காமநூலின்படிகூடிக் கலவியின்பத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு, நான் காலாலிடும் வேலைகளைத் தலையாற்செய்துகொண்டிருக்கும் உனக்கு எப்படி கிடைத்துவிடும். நீ சொல்வது வெகுவிந்தையாயிருக்கிறது. இக்கனி உனக்குச் சிவன் தந்ததாயின் அவ்வாறே இன்னமுமொருகனி தருவி" என்றான். அம்மையார் தமது கணவன் அவ்வாறு கேட்டமையும் சிவன் செயலேயென்று சிந்தித்து, அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் போய், தமது வாக்குப் பொய்யாகாவண்ணம் மற்றுமோர் மாங்கனி தந்தருளல்வேண்டும் என்று அரவாபரணன் அடித்தாமரைகளைத் தியானித்தலும், முன்போலவே மற்றொரு கனிவந்து கரத்திற்சேர்ந்தது. அதனை அம்மையார் கொண்டுசென்று அவன்கையிற்கொடுக்க, அவன் அதிசயித்து வாங்கினான். அவன் வாங்கினவுடன், அன்பில்லாரகத்திற் றோன்றிய வருளைப்போல் அது மாயமாய் மறைந்துவிட்டது.

அதையறிந்த வணிகன் மிகவும் பயந்து, மனந்தடுமாறி, "இவர் மானிடப்பெண் அன்று, தெய்வப்பெண். இதிற் சந்தேகமில்லை. இதனை இதுவரையில் அறியாமல், என்மூடமதியால் இவரை என் மனைவி என்றெண்ணி நடந்தேன். இவரை நான் வணங்குதற்குரியவனாயிருக்க இவர் பாவியாகிய என்னை வணங்கி, அன்னையென நேசித்து அடிமையென ஊழியஞ் செய்கிறார். இதென்ன விபரீதம்! இன்னும் இவரை மனைவியாக மதித்து வாழ்வது தவறு. ஆதலால் இவரைவிட்டு நீங்குவதே உத்தமம்" என்று தனக்குள்ளே நிச்சயித்துக்கொண்டு, தன் எண்ணத்தை வெளியிடாமலும், அம்மையாருடன் முன்போல் மனைவியாக மதித்து உறவாடாமலும், அவரைவிட்டு நீங்குவதற்குரிய பிரயத்தனங்களைச் செய்துகொண்டிருந்து, கடலைக்கடந்து சென்று வர்த்தகஞ் செய்யவிரும்பியதாக உறவினருக்கறிவித்து, மரக்கலஞ்செய்து அதில் நிறையப்பலபண்டங்களையேற்றி, ஓர் நன்னாள் குறித்து அத்தினத்தில் கடற்கிறைவனாகிய வருணனைப் பூசித்து, கப்பலோட்டுப் மாலுமிமுத

லானவர்களோடு தானும் ஏறிச்சென்று, இடையிடையே தான் உத்தேசித்த ஊர்கடோறும் இறங்கித்தங்கி வர்த்தகஞ்செய்து பெரும்பொருள் சேகரித்துக்கொண்டுபோய், கடைசியாகப் பாண்டிநாட்டிலுள்ள ஓர் பட்டினத்தின்கரையிலிறங்கி, அங்கு நீண்டகாலம்தங்கி, அளவற்ற திரவியம் சேகரித்து, அவ்வூரவரியாவரும் மதிக்கும்படி மேம்பாடடைந்து, தான்புனிதவதியாரை மணம்புரிந்திருந்ததும் அவரைப்பிரிந்துவந்திருந்ததும் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி மறைத்து; வேறொரு வைசியன் மகளை மணஞ்செய்து இல்லறம் புரிந்துகொண்டிருந்தான். அவன் அவ்வாறு புனிதவதியாரைத் தணந்து வேறொருபெண்ணை மணந்து வாழ்ந்திருந்தானாயினும், அவன் அவ்வெம்மம்மையாரை மறந்தானில்லை. அவரைத் தனது பவத்தொடர்ச்சி நீக்கும் குலதெய்வமாக எண்ணி மானசிகமாக வழிபட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவ்வம்மையாருடைய திருவுருவமே அவன்தியானிக்கும் மூர்த்தியாயிருந்தது. அவருடைய திருநாமமே அவன் உச்சரிக்கும் திருமந்திரமாயிருந்தது. அதனால் அவன் தன் இளையமனைவியிடம்பெற்ற பெண்குழந்தைக்குப் புனிதவதியார் என்று பேரிட்டு அழைத்தனன். இவ்வாறு பரமதத்தன் பாண்டிநாட்டில் வசித்துக்கொண்டிருக்க, கற்புக்கரசியாராகிய காரைக்காலம்மையார் தன் கணவன் நிலைமை தெரியாமல் அவன் வருகையை எந்நேரமும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டே, இல்லறம் புரிந்துகொண்டிருந்தனர். இவர்களிருவரும் இவ்வாறிருக்கையில், பரமதத்தன் பாண்டிவளநாட்டில் ஒருமாநகரில் பெருஞ்சம்பத்துடையவனாய் வேறொருபெண்ணை விவாகஞ்செய்துகொண்டு, ஒருபுத்திரியையும் பெற்று வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றான் என்று அம்மையார் உறவினர்கேள்வியுற்று, உடனே உறவினரையனுப்பியாராய்தலும், அது உண்மையெனத்தெளிந்து, மனம்வருந்தி, இனி அம்மையாரைக்கொண்டுபோய் அவனிடத்தில் விடுவதே கடமையென்று நிச்சயித்து, அவரைப் பல்லக்கிலேற்றிக்கொண்டு சென்று, பாண்டி நாட்டையடைந்து, பரமதத்தனிருந்த நகரையடைந்து, தாங்கள் புனிதவதியாரைக்கொண்டுவந்ததை அவனுக்குத் தெரிவிக்கும்படி ஆட்களையனுப்பினார்கள். அவ்வாட்கள் அவனைக்கண்டு "ஐயா, உம்முடைய முதன்மனைவியை அவருடைய சுற்றத்தார் இவ்விடத்தே அழைத்துக்கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டுப் பரமதத்தன் திடுக்கிட்டு, ஒன்றுந்தோன்றாமலிருந்து பிறகு தேறி, "அவர் என்னிடம் வருமுன் நானேபோய் அவரை வணங்குதல்வேண்டும்" என்று தனக்குள்ளே எண்ணிக்கொண்டு, தன் இளைய மனைவியையும் குழந்தையையும் உடன்கொண்டு பயத்தோடும் பத்தியோடுஞ் சென்று, தான் அவ்வாறு

வருதலைப்பார்த்து மானிளம்பிணையென மருண்டுநின்ற அம்மையார் திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து வணங்கி, "அடியேன் தேவரீர் திருவருளால் இவ்விடத்தில் சுகமாய் வாழ்கின்றேன். நான் இவ்விடம் வந்து பெற்ற இக்குழந்தைக்கும் தேவரீருடைய திருப்பெயரையேயிட்டுளேன். என்றான். அதைக்கண்டு அம்மையார் அச்சமடைந்து, உடனே ஒருபுறமாக ஒதுங்கி நின்றனர். அதைக்கண்ட உறவினர் பாமதத்தனைக் கோபித்துப்பார்த்து, "ஐயா, நீர் புனிதவதியாரை வஞ்சித்து, இவ்விடம்வந்து வேறொருபெண்ணை விவாகஞ்செய்துகொண்டது குற்றமேயாயினும், அதற்காக இப்படியும் உன் மனைவிகாலில்வீழ்ந்து வணங்கலாமா? உமது செய்கை ஒன்றும் நன்றாயில்லை. உமது நடவடிக்கையைக் காண எங்களுக்கேவெட்கமுண்டாகிறது" என்றார்கள். பாமதத்தன் அவர்களைநோக்கி, "ஐயன்மீர், இவர்மகிமையைநானறிவேன். இவர் மானிடர் அன்று. நாமியாவரும் வழிபடவேண்டிய பரதெய்வமிவர். இதையுணர்ந்தே, இவரை மனைவியாகமதித்து வாழ்தல் குற்றம் என்று நிச்சயித்து இவரை விட்டுநீங்கி இவ்விடம் வந்து வேறொரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்துகொண்டேன். இதில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லாவிட்டால்; இவ்விடம் வந்துபெற்ற இக்குழந்தைக்கும் இவர் திருநாமத்தையே என் குலதெய்வப்பெயராக மதித்து இட்டிருப்பதைக்கொண்டு நம்பிக்கையடையலாம்" என்று சொல்லி, அம்மையாரிடம் தான்கண்ட அற்புதங்களையும் குண விசேடங்களையும் எடுத்துவிளக்கி, "இவரை நீங்களும் வணங்கியுய்யுங்கள்" என்றான். அவன் கூறியதைக்கேட்டு அங்கிருந்த சுற்றத்தாரும் பிறரும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். சிலர் தாமும் அம்மையார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள்.

சீவன் முத்தர்கள் சிவஞானம் கைவரப்பெற்றும், ஆலயமும் வேடமும் அரனெனத் தொழுவதுபோல், சிவஞானங் கைவரப்பெற்றும் கற்புநெறி கடவாமல் கணவனைத் தெய்வமாக வழிபட்டுக்கொண்டிருந்த அம்மையார், பாமதத்தன் செயலைக்கண்டு, ஸ்ரீ கைலாயநாதனை ஏகாக்கிரசித்தத்தோடு தியானித்து, "எம்பெருமானே, அடியவர் ஊனுயிர் வேறு செய்யும் நொடித்தான்மலை யுத்தமனே, அடியேன் இதுவரையில் இவன் பொருட்டு மாமிசப்பொதியாகிய இவ்வுடலைச் சுமந்து காலங்கழித்தேன். இவன் இப்போது என்னை விரும்பாமையால், இனி இப்பொதியைச் சுமக்கலாற்றேன். உலகத்தார் விரும்பும் அழகு பொருந்திய இச்சரீரம் எனக்குவேண்டாம். கைலையின்கண் உம்மிடத்துநின்ற கணங்கள் போற்றும் பேய்வடிவத்தை இவ்விடத்தே அடியேற்கருளிச்செய்தல் வேண்டும்" என்றுபிரார்த்தித்தனர். உடனே வேண்டுவார் வேண்டுவதே

ஈயும் விமலனார் திருவருளால் அம்மையார் ஞானமயமாய் நின்று, தமது சரீரத்திலிருந்த மாமிச மனைத்தையும் உதறி என்பே உடம்பாக, திரிலோகமும் வணங்கும் பேய்வடிவடைந்தனர். அப்போது எங்கும் மலர் மழைபொழிந்தது, தேவதுந்துபியொலித்தது. தேவரும் முனிவரும் கொண்டாடினார்கள். பைசாசகணங்களெல்லாம் வீராவேசத்தாற்கொக்கரித்தன. உறவினரியாவரும் பயந்து வணங்கி நீங்கிப்போனார்கள். இறைவர் தமக்குப்பேய்வடிவம் அருளிச்செய்தமைக்கு அம்மையார் ஆனந்தபரவசமாய், தாம்பெற்ற அருளும் ஞானமும் பொங்கித்ததும்பியதென்று சொல்லும்படி, சகல சித்தாந்த • ஞானப்பொருள்களை விளக்கும் அதியற்புதமாகிய திருவந்தாதியொன்றை அப்பொழுதே யருளிச்செய்தனர். பிறகு திருவிரட்டைமணிமாலையொன்றை அந்தாதியாக வெடுத்துப்பாடியருளி, திருக்கைலாய மலைக்குச்செல்ல விரும்பி, தாம்பெற்ற திருவருள் தம்மை முன்னின்று நடத்திச்செல்ல வழிக்கொண்டு செல்வாராயினர். அவர்பேய்வடிவங்கொண்டு செல்லலும், அதைப் பார்த்தவர்யாவரும் அதிசயமும் அச்சமும் அடைந்து, அவரை யணுகாமலிருந்தார்கள். தாம்கொண்ட வேடத்தன்மையைப்பற்றிப் பலர் பலவாறாகக் கூறுதலும், அதை அம்மையார் அறிந்து, "சிவபிரான் என்னைத் தம் அடிமையென்றறிவரேல், அஃதே நான் பெறற்குரியபேறாம். ஆதலால், அஞ்ஞானம் நிறைந்த உலகினர் என்னை அறியினுமென்? 'அறியாதிருப்பினுமென்? என்னை இவர்கள் இகழினுமென்? புகழினுமென்? ஆதலால் நான் இவர்கள் முன் எவ்வுருக்கொண்டிருப்பினுமென்?" என்று கூறி, அதிவிரைவாகச் சென்று திருக்கைலாயமலையைச் சமீபித்தலும், காலால் நடத்தலைத் தவிர்ந்து, தலையால் நடந்துசென்றனர். திருக்கயிலாயமலையைத் தலையால் நடந்தேறுவதை இறைவர் பக்கலில் வீற்றிருந்த உமாதேவியார் கருணைபொழி விழியாற்கண்டு இறைவனாரைப்பார்த்து "எம்பெருமானே, இங்கே என்புருவந்தாங்கித் தலையால் நடந்தேறி இவ்வளவன்போடு வருகின்ற வடிவம் யாது? "என்று கேட்டனர். இறைவனார் அம்பிகையாரைநோக்கி "இங்கே வருகின்றவள் நம்மைப்பேணும் அம்மை. இவள் இப் பேய்வடிவத்தைத் தானே விரும்பி என்னைவேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டனள்," என்று அருளிச்செய்து, அம்மையார் தமதருகே சென்றதும் உலகெலாமுய்யுமாறு அவரை யருட்கண்ணால் நோக்கி "அம்மையே" என்றழைத்தனர். இறைவர் அம்மையே என்னும் செம்மைமொழியாலழைத்தலும் அம்மையார் "அப்பா"வென்று மெய்ம்மை மொழியாலழைத்து, அவர் திருவடித்தாமரைகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். இறைவர் "நீ இங்கியாது விரும்பிவந்தனை" என்றருளிச் செய்ய அம்மையார்" நான் இறைவரே, அறவாழியந்தணரே, அடியேனுக்குத்

தேவரீருடைய திருவடியைவிட்டு எக்காலத்தும் நீங்காத இன்பமயமாகிய பேரன்பு வேண்டும். நான் மறுபடியும் சனனம் எடாதிருத்தல்வேண்டும். மீண்டும் சனனமெடுத்தால் தேவரீரைத் தினைப்போதும் மறவாமல் அன்புசெய்தல்வேண்டும். தேவரீர் ஆனந்தநிருத்தஞ்செய்யும்போது அடியேன் தேவரீருடையதிருவடியின் கீழிருந்து மகிழ்ந்து பாடிக்கொண்டிருத்தல்வேண்டும்." என்றனர்.

பெரியபுராணம்.

இறவாத வின்பவன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டுகின்றார்
பிறவாமை வேண்டுமீண்டும் பிறப்புண்டே லும்மையென்று
மறவாமை வேண்டுமின்னும் வேண்டுநான் மகிழ்ந்துபாடி
யறவாநீ யாடும்போதுன் னடியின்கீ ழிருக்கவென்றார்.

இறைவனார் "நீ தென்திசையை யடைந்து, பழையனூர் திருவாலங்காட்டில் நாம் ஆடியருளும் ஊர்த்ததாண்டவத்தைத் தரிசித்து ஆனந்தமடைந்து நம்மை யெப்பொழுதும் பாடிக்கொண்டிரு" என்றருளிச் செய்தனர்.

அம்மையார் கைலாசபதியை வணங்கி விடைபெற்று மீண்டு, தலையால் நடந்து திருவாலங்காட்டையடைந்து, அவ்விடத்தில் இறைவனார் அண்டமளவும் திருவடியைத் தூக்கி நிருத்தஞ்செய்கின்ற திருக்கோலத்தைக் கண்கள் ஆனந்தவருவிசொரிய தரிசித்து, "கொங்கைதிரங்கி" என்னும் முதலையுடைய மூத்ததிருப்பதிகம் பாடி தாண்டவேசுவரரைத் தரிசித்துக்கொண்டு "எட்டியிலவம்" என்னும் முதலையுடைய திருப்பதிகம்பாடி யருள்பெற்று, அன்றுமுதல் என்றும் அவ்விறைவனார் அருள் நடமாடும்போது அவர் திருவடியின் கீழிருந்து கீதம்பாடிக்கொண்டிருக்கும் பெறுதற்கரிய பெரும்பேறு பெற்றனர். இவருடைய பெருமையை எடுத்துப்பேச யாவராலாகும்!

பெரியபுராணம்.

மடுத்தபுனல் வேணியினா ரம்மையென மதுரமொழி
கொடுத்தருளப் பெற்றாரைக் குலவியதாண் டவத்திலவ
ரெடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கீ ழென்றுமிருக் கின்றாரை
யடுத்தபெருஞ் சீர்பரவ லாரளவா யினதம்மா.

இவர் காரைக்காலில் திருவவதாரஞ்செய்து, சிவபெருமானார் "இவள் நம்மைப்பேணும் அம்மை" என்று கூறி "அம்மையே" என்றழைக்கப்பெற்றதனால், காரைக்காலம்மையார் என்னுந் திருநாமமும், பேய்வடிவம்பெற்று இன்றும் அப்பேய்வடிவத்துடன் இருப்பதனால் பேயார் என்னுந் திருநாமமும் பெற்றனர். இவர் தாம் திருவாய்மலர்ந் தருளிய திருவந்தாதிமுதலியவற்றின் கடைக்காப்பில் தம்மைக் "காரைக்காற்பேய்" என்றருளிச்செய்தனர். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் "பேயார்க்கும் அடியேன்" என்றருளினர். இவர் செய்த தோத்திரங்களவ்வளவும் சைவசித்தாந்த ஞானப்பொருள்களை நன்கு விளக்குவனவாயிருக்கின்றன. இவர் சிவஞானச் செல்வராயிருந்தும் தன் கணவனைத் தெய்வமாக வழிபட்டுக் கற்புநெறியையும் கடைப்பிடித்தனர். இவர் அளவுபடாத சிவபத்தியும் சிவஞானமுமுடையவராயிருந்தும், தாம் அவ்வாறிருத்தலைப் பிறரறியாவண்ணம் ஒழுகினார். இவர் அவ்வாறொழுகினமையின் இவர் திருவருளைக்கொண்டு, மாங்கனிகளைப்பெற்று மணாளனுக்கீந்ததும், தமது மகிமையைக்கண்டபிறகு அவன் தம்மிடம் சில காலம் தொடர்வின்றி வாழ்ந்திருந்ததும் வேறொருவருக்கும் தெரியாமலிருந்தது. இவர் சரித்திரத்தால்,

> நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்து
> நாகமுழை புக்கிருந்துந் தாகமுத றவிர்த்தும்
> நீடுபல காலங் கணித்தரா யிருந்து
> நின்மலஞா னத்தையிலார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பின்
> ஏடுதரு மலர்க்குழலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே
> எறிவிழியின் படுகடைக்கே கிடந்துமிறை ஞானங்
> கூடுமவர் கூடரிய வீடுங் கூடிக்
> குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டே யிருப்பர்.

என்று சிவஞானசித்தியாரிற் கூறப்பட்டவாறு, சிவஞானங் கைவரப் பெறாதவர்கள், பூப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்யினும், காட்டிலிருந்து கடுந்தவஞ் செய்யினும், மலைமுழைகளிலிருந்து அன்னபானாதிகளை யொழித்து அருந்தவஞ் செய்யினும், எண்ணிறந்த காலம் சீவித்திருப்பினும், அவற்றினால் வீடுபேறடையாமல் பிறந்துழல்வர். என்பதும், மனையறத்திலிருந்துகொண்டு, மாதர்போகத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாலும், சைவசித்தாந்த நெறிநின்று அருள் வழியொழுகி சிவஞானங் கைவரப் பெற்றவர்கள், வீடுபேற்றைப் பெற்று, இறைவனாது குஞ்சிதபாதத்தைக் கும்பிட்டுக்கொண்டேயிருக்கவும் பெறுவர் என்பதும் அறியக் கிடக்கின்றது.